

## ANTAMATTA JÄÄNYT ILMOITUS <sup>25</sup>

Lokakuun 29 p:nä 1903.

Toverit! Eilen (28/X) poistuin edustajakokouksen istunnosta läsnäolon käytyä liian vastenmieliseksi siinä iljettävien juorujen, huhujen ja yksityiskeskustelujen penkomisessa, johon Martov ryhtyi ja jonka hän suoritti hysteerisesti kirkuen kaikkien ja kaikenlaisten skandaalinharrastajien riemuitessa. Aivan kuin itseään pilkaten samainen Martov oli 3 päivää sitten puhunut kaunopuheisesti sellaisten yksityiskeskusteluihin viittaamisten sopimattomuudesta, koska noita keskusteluja ei voida tarkastaa ja ne provosoivat esille kysymyksen, kuka keskusteluun osallistujista *on valehdellut*. Nimenomaan juuri sellaista säädyttömyyttä osoittikin meille Martov, kun hän eilen hysteerisesti tiukkasi minulta, *kuka*, hän vaiko minä, *valehteli* selostaessaan kuuluisaa yksityiskeskustelua kuuluisasta kolmikosta.

Tuollainen menetelmä, jolla haastetaan skandaaliin asettamalla kysymys sillä tavoin: *kuka valehteli?* sopii vain riitapukarille, joka etsii halpahintaista aihetta tappeluun, tai hysteerisesti kiihottuneelle henkilölle, joka ei pysty punnitsemaan käyttäytymisensä järjettömyyttä. Poliittisen toimihenkilön taholta, jota syytetään määrätynlaisista poliittisista virheistä, tuollaisen menetelmän käyttäminen on selvä todistus muunlaisten puolustuskeinojen puuttumisesta, poliittisen erimielisyyden raukkamaisesta siirtämisestä rettelöjen ja juorujen alalle.

Nyt herää kysymys: minkälaisia puolustuskeinoja yleensä voidaan käyttää tuota kaikkien riitapukarien ja skandalistien menetelmää vastaan, yksityiskeskusteluihin perustuvien *todistamattomien* syytösten nostamista vastaan? Sanon

„todistamattomien” syytösten, koska yksityiskeskustelut, joista ei pidetä pöytäkirjaa, jo olemuksensa vuoksi tekevät *kaikki* todistukset mahdottomaksi ja syytökset yksityiskeskustelujen perusteella johtavat pelkkään „valhe”-sanan toistelemiseen ja taivuttelemiseen. Sellaisten toistelemisten taidossa Martov pääsi eilen todelliseen taituruuteen, ja minä en ryhdy seuraamaan hänen esimerkkiään.

Eilissä ilmoituksessani minä jo osoitin *yhden* puolustusmenetelmän ja pidän siitä tiukasti kiinni. Kehoitin vastustajaani julkaisemaan viipymättä erillisenä kirjasena kaikki minua vastaan tekemänsä syytökset, joita hän heitteli puheessaan loputtomina ja lukemattomina hämärinä vihjauksina valheesta, juonittelusta y.m., y.m. Minä *vaadin*, että vastustajani esiintyisi nimenomaan *koko* puolueen edessä omalla allekirjoituksellaan, koska hän on mustannut minua, puolueen Pää-äänenkannattajan toimituskunnan jäsentä, koska hän sanoi, etteivät erät henkilöt voi olla vastuunalaisissa toimissa puolueessa. Lupaen julkaista vastustajani *kaikki* syytökset, sillä nimenomaan avoin rettelöiden ja juorujen pöyhiminen tulee olemaan, tiedän sen mainiosti, parhaana puolustukseni puolueen edessä. Toistan, että hylkäämällä haasteeni vastustajani osoittaa, että hänen syytöksensä ovat yksinomaan hämäriä ilkeämielisiä viittauksia, joita synnyttää joko heittiön parjaushalu tai liukastuneen poliitikon hysteerinen syyntakeettomuus.

Minulla on muuten vielä eräs välillinen puolustuskeino. Eilissä ilmoituksessani sanoin, että Martov kertoi yksityiskeskustelun, en question \*, aivan väärin. En ryhdy kertamaan tuota keskustelua nimenomaan sen vuoksi, että *todistamattomat* väitteet ovat toivottomia ja tarkoituksettomia. Mutta ajatelkoon jokainen sitä „asiakirjaa”, jonka annoin eilen Martoville ja jonka hän luki edustajakokouksessa. Tämä asiakirja on edustajakokouksen ohjelma ja minun kommentaarini siihen, — „yksityis”-keskustelun *jälkeen* kirjoitettu kommentaari, *jonka lähetin Martoville* ja jonka hän palautti korjausehdotuksin.

Tämä asiakirja on *epäilemättä* keskustelumme kvintessensi, ja Martovin esittämien syytösten parhaan luonteen osoittamiseksi minulle on täysin riittävää sen tarkan tekstin käsitteleminen. Tässä on tuo teksti täydellisenä:

\* — josta on puhe. *Toim.*

„(Edustajakokouksen Tagesordnungin \*) 23. kohta. *Puolueen Keskuskomitean ja Pää-äänenkannattajan toimituksen vaalit*”.

Kommentaarini: „Edustajakokous valitsee 3 henkilöä Pää-äänenkannattajan toimitukseen ja 3 Keskuskomiteaan. Nämä kuusi henkilöä *y h d e s s ä*,  $\frac{2}{3}$  enemmistöllä, täydentävät, jos se on tarpeen, Pää-äänenkannattajan toimituksen ja Keskuskomitean kokoonpanoa kooptoimalla ja tekevät siitä vastaavan selostuksen edustajakokoukselle. Sen jälkeen, kun edustajakokous on tämän selostuksen vahvistanut, Pää-äänenkannattajan toimitus ja Keskuskomitea suorittavat myöhemmän kooptaation erikseen”.

Martov vakuutti, että tämä systeemi hyväksyttiin *yksinomaan* toimituskuusikon laajentamista varten. Sanat: „jos se on tarpeen” ovat *suoranaisessa* ristiriidassa tuon vakuutuksen kanssa. On selvää, että jo silloin nähtiin ennakolta mahdollisuus, ettei sellaista tarvetta tule. Edelleen, kun kooptaatioon tarvittiin neljän suostumus kuudesta, niin on ilmeistä, että toimituksen kokoonpanon läydyttäminen *ei olisi voinut tapahtua ilman ei-toimittajain suostumusta*, ilman vähintään yhden Keskuskomitean jäsenen suostumusta. Toimituksen laajentamisen ehtona oli siis sellaisen henkilön mielipide, jonka henkilöllisyydestä saattoi silloin (kuukausi, ellei puolitoista kuukautta ennen edustajakokousta) olla vain aivan epämääräisiä arvailuja. Ilmeistä siis on, että *silloin* Martovkin tunnusti toimituskuusikon sellaisenaan kykenemättömäksi *pitempään itsenäiseen olemassaoloon*, koska ratkaiseva ääni valinnallisen kolmikokoonpanon laajentamiskysymyksessä annettiin samoin valitulle *ei-toimittajalle*. Martovkin katsoi „Iskran” vanhan toimituksen muuttamisen puolueen Pää-äänenkannattajan toimitukseksi ilman ulkopuolista, toimituksen ulkopuolista apua mahdottomaksi.

Menkäämme edelleen. Jos koko kysymys olisi ollut *yksinomaan* kuusikon laajentamisesta, niin miksi olisi ollut tarpeen puhua kolmikosta? Silloin olisi ollut riittävää korvata yksimielinen kooptaatio jonkin enemmistön suorittamalla kooptaatiolla. Silloin ei yleensä olisi ollut syytä puhua toimituksesta, vaan olisi ollut riittävää puhua kooptaatiosta puolue-elimiin yleensä tai puolueen keskuselimiin

\* — päiväjärjestyksen. *Toim.*

erikoisesti. On siis selvää, että kysymys ei ollut yksinomaan vain laajentamisesta. Selvää on sekkin, että mahdollisen laajentamisen esteenä *ei* ollut vanhan toimituksen yksi jäsen, *vaan mahdollisesti kaksi tai kolmekin*, koska kuusikon laajentamiseksi katsottiin hyödylliseksi *supistaa* se ensin kolmikoksi.

Lopuksi. Verratkaa „täydentämistä”, keskusten kokoonpanon laajentamista puolueen nykyisten sääntöjen mukaan, jotka hyväksyttiin edustajakokouksessa, ja sen alkuperäisen luonnoksen mukaan, jonka me yhdessä Martovin kanssa muotoilimme edellä esitetyssä päiväjärjestyksen 23. kohdan kommentaarissa. Alkuperäisen luonnoksen mukaan tarvittiin *neljän* suostumus *kahta vastaan* (*Pää-äänenkannattajan toimituksen* ja Keskuskomitean laajentamiseksi), mutta nykyisten sääntöjen mukaan tarvitaan loppukädessä *kolmen* suostumus *kahta vastaan*, sillä kysymyksen keskusten kooptaatiosta ratkaisee nyt lopullisesti Neuvosto, ja jos kaksi toimituksen jäsentä plus vielä yksi Neuvoston jäsen haluavat toimituksen laajentamista, niin he voisivat siis suorittaa tuon laajentamisen kolmannen tahtoa vastaan.

Näin muodoin ei voi olla pienintäkään epäilystä (tarkan asiakirjan tarkan ajatuksen perusteella) siitä, etteikö toimituksen kokoonpanon muuttaminen olisi ollut edellytetty (minun ja Martovin taholta, eikä ainoakaan toimituksen jäsenen ollut protestoinut sitä vastaan) jo kauan ennen edustajakokousta, ja tuon muuttamisen piti tapahtua kuusikon jonkun yhden tai ehkä kahden tahi kolmenkin jäsenen tahdosta ja suostumuksesta riippumatta. Tästä voidaan päätellä, mitä merkitystä on nyt viheliäisillä sanoilla kuusikko sitovasta epävirallisesta imperatiivisesta mandaatista, kuusikon sisäisistä moraalisisistä siteistä, järkkymättömän kollegion merkityksestä ja muilla sentapaisilla verukkeilla, joita Martovin puhe oli tulvillaan. Kaikki nuo kieräilyt ovat suorastaan ristiriidassa kommentaarin selvän tekstin kanssa, jossa vaaditaan toimituksen kokoonpanon *uusimista*, uusimista verrattain monimutkaisin ja siis tarkasti harkituin menetelmin.

Vieläkin varmemmin tuosta kommentaarista näkyy, että toimituksen kokoonpanon muuttamisen ehdoksi oli asetettu vähintään kahden, edustajakokouksen valitseman Venäjällä työskentelevän toverin, Keskuskomitean jäsenen *suostumus*. Siis on epäilemätöntä, että niin minä kuin Martovkin

*toivoimme saavamme* nämä Keskuskomitean tulevat jäsenet *vakuuttuneiksi* toimituksen kokoonpanon määrätynlaisen muuttamisen tarpeellisuudesta. Me annoimme siis kysymyksen toimituksen kokoonpanosta keskusten jäsenten ratkaistavaksi, joita silloin ei vielä tarkasti tunnettu. Me lähdimme siis taisteluun *toivoen voittavamme nämä keskusten jäsenet omalle puolellemme*, ja kun sitten enemmistö venäläisistä vaikutusvaltaisista tovereista kannatti edustajakokouksessa minua eikä Martovia (välillämme syntyneissä erimielisyyksissä), niin viimeksi mainitun puolelta tappionsa hysteerinen itkeskeleminen ja jo olemuksensa puolesta todistamattomien juorujen ja rettelöiden herättäminen on suorastaan sopimatonta ja viheliäinen taistelumenetelmä.

*N. Lenin (V. I. Uljanov)*

*Julkaistu ensi kerran v. 1928  
VII Lenin-kokoelmassa*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

---